

Тогава въсторгът на тълпата прѣмиа всѣка граница. Тя захванѣ да охка и да вие. Гласовѣтъ, които молѣхѣ за милость, станѣхѣ просто заплашителни. Народътъ се застъпваше не само за исполина, — той се яви защитникъ на дѣвойката, на войника и на тѣхната любовь. Хилядитѣ зрители се обърнахѣ къмъ цезаря съ искри отъ гнѣвъ въ очитѣ и съ стиснатѣ юмруци. Цезарь се колебаеше. Наистина, той не хранѣше ненависть къмъ Виниция и отъ смъртъта на Лигия нищо не очакваше, но той би желалъ да види тѣлото на дѣвойката наденѣто на роговетѣ на бика, или раскѣсано отъ жбитѣ на дивитѣ звѣрове. Неговото злодѣйство, развратното му въображение и страсти намирахѣ наслаждение въ подобни зрѣлища. А народътъ искаше да го лиши отъ това наслаждение. Самолюбието му тоже не позволяваше да отстъпи на волята на тълпата, но заедно съ това той, поради свойствената си страхливостъ, не смѣше и да ѣ се противи.

Ето защо той захванѣ да гледа нѣма ли между приближенитѣ му нѣкои, които да сожѣтъ съ прѣстѣтъ си надолу, въ знакъ на смъртъ Но Петроний държеше рѣката си нагорѣ, като гледаше смѣло цезаря. Суевѣрний, но способний да се вълнува Вестиний, който се боеше отъ духоветѣ, но не се боеше отъ хората, сѣщо бѣше далѣ знакъ на милость. Сѣщото бѣхѣ направили и Оцивинъ, и Нерва, и Тулий Сенеионъ, и стария вождъ Осторий Сканула, и Антистий, и Кристинъ, и Менуций, и Термъ, и Понтий Телезинъ, и най-извѣстниятъ и почитаниятъ отъ народа Тразей. Като видѣ това, цезарь свали изумруда отъ очитѣ си съ изражение на обида и оскърбление, а Тигелинъ, комуто се щѣше да дѣйствува на пукъ на Петрония, се наведе надъ цезаря и му каза :

— Не отстъпвай, божественый : азъ имамъ преторианци.

Тогава Неронъ се обърна къмъ страната, дѣто стоехѣ преторианскитѣ стражи подъ началството на суровия и душевно прѣдадения му Субрия Флавия и видѣ нѣщо извънредно. Лицето на стария трибунъ бѣше грозно, но зальто въ сълзи, и рѣката му бѣше вдигната нагорѣ.

Въ това врѣме тълпата започваше да бѣспѣе. Отъ тропанието съ краката се вдигна облакъ прахъ и затъмни амфитеатра. Срѣдъ виковетѣ се чухѣ гласове : „Агенобарбъ ! Майкоубиецъ ! Подпалзачъ“ !

Неронъ се уплаши. Народътъ бѣше въ цирка всесилний господарь. Прѣдишнитѣ цезари и най-често отъ всички Калигула сѣ си позволявали по нѣкога да отиватъ противъ волята на народа, което, впрочемъ, всѣкога е прѣдизвиквало вълнения, които дори сѣ достигали до кръвопролития. Но Неронъ бѣше въ изключително положение. Първо, нему, като